

JÓNA DÁVID

Feltámadás

éjszaka csöndje, hajnali álom
mélységbe süppedt pikkelyes múlt
ez kórházi ablak, hiába tárom,
a látóhatáron a hold is kimúlt

gépi könnyel viselt a sors,
fájdalom újra, szárnyacsapkodás,
a halál ha hősosz, legyen az gyors,
elolvadt gyertyának szép ájulás

embriópózban, szapora sejtek,
nem várják már az égi csodát,
kiszáradt percek, körbe is vettek,
szürkévé tették az egész szobát

dacol az önzés, magába roskad,
a kőpad is üres, hideg az arc,
álmatlan éjben, fakul és rothad,
kegyelem kelyhében utóvédharc

alázat nélkül, kormozott lélek,
érezem ahogy köröz az aranysakál
magára rántja, mítoszát zárja
a szörnyen magányos tucat-halál

örvénylő folyóban kipusztult ösztön
partot érez a lába alatt
megérkezését közlik is rögtön
átázott szívvel fekszik hanyatt

homályát vesztő szellemi lét,
kiadott versek, feltámadás,
a költő, az ismeri a varázsigt,
túlélése szép lázadás